

kázání 22. 1. 2023

Vyvolte si dnes, komu budete sloužit (vstup 635)

introit: **Žalm 47**

píseň 120

modlitba

čtení: Jozue 24, 1-21

píseň 589

text kázání: Skutky 16, 33b: „**Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.**“

Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit! Tohle nejsou, milí přátelé, slova žádného z prezidentských kandidátů. A žádné ode mne z kazatelny ani neuslyšíte. Z kazatelny totiž má znít Boží slovo! **Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit!** Tato slova pronesl Jozue v době, kdy se už Izrael usídlil v zaslíbené zemi. A taky v době, kdy Jozue sám o sobě řekl, že je **stařec pokročilého věku a že se už pomalu odebírá cestou všeho pozemského.** Zřejmě tedy ještě cítil povinnost připomenout lidu, kdo že je vysvobodil z egyptského otroctví a přivedl do zaslíbené země. A nemyslel v té chvíli ani Mojžíše, ani sebe. Myslel tím Hospodina. A tak ve své poslední prorocké promluvě připomněl zásadní věci. „**Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Vaši otcové, Terach, otec Abrahamův a otec Náchorův, sídlili odedávna za řekou Eufratem a sloužili jiným bohům. Vzal jsem vašeho otce Abrahama odtamtud za řekou a provedl jsem jej celou kenaanskou zemí. Rozmnožil jsem jeho potomstvo a dal jsem mu Izáka.** Abraham byl ten, který se rozhodl nesloužit bohům, kteří bohové nejsou. On byl ten, který se rozhodl sloužit Hospodinu, důvěřovat Mu a následovat Jej. Jozue dále připomněl, že to byl Hospodin, který v době hladu **poslal Jákoba a jeho syny do Egypta, aby nevymřeli.** A že to byl rovněž Hospodin, který **je za doby Mojžíše z Egypta vysvobodil.** Neboť Egypt si z Izraelců učinil otroky a krutě s nimi zacházel. A byl to také Hospodin, který Izraelce vedl pouští a přivedl je do zaslíbené země. Vypudil před nimi pronárody, které sloužili jiným bohům, aby dal svou zemi za dědictví těm, kteří slouží Hospodinu. Zázračně je vedl, rozdělil moře, rozdělil Jordán a Izraelci mohli přejít suchou nohou. Dal jim zvítězit nad těmi, kterých se báli.

Jozuovi Hospodin položil na srdce starost o to, **aby Izrael v zaslíbené zemi, v místech hojnosti, nezapomněl na Hospodina.** Aby se od Něj neodvrátil a nesloužil jiným bohům. Tak to s námi lidmi totiž bývá i dnes, že ano? Když je nám zle, voláme úpěnlivě k Bohu. Když je nám dobře, mnohdy si ani nevzpomeneme a jdeme si svou cestou. Tak by to samozřejmě býti nemělo. A tak Jozue svou řeč končí Hospodinovými slovy: **Dal jsem vám zemi, na kterou jste nevynaložili žádnou námahu, města, která jste nestavěli, ale sídlíte v nich, vinice a olivovní, které jste nesázeli, a přece z nich jíte. Bojte se tedy Hospodina a služte mu bezvýhradně a věrně. Odstraňte božstva, kterým vaši otcové sloužili za řekou Eufratem a v Egyptě, a služte Hospodinu.** Nevíme přesně, jak to tehdy už bylo, jestli si někdo nepřinesl s sebou nějakého tajného bůžka, anebo jestli od okolních národů si nějakého někteří nekoupili, nebo nenakradli, ale Bůh vidí i do 13. komnat našeho srdce. Co tam schováváme? Izraelcům Bůh jasně říká: **Odstraňte ty bohy, kterým sloužili vaši otcové, nebud'te jako oni.** Neříkejte, já už jiný nebudu. Já vám dávám jinou identitu. Identitu Božích dětí. Budete mým zvláštním vlastnictvím. Služte mě a já vás budu chránit a žehnat vám. Ta Boží řeč skrze Jozuova ústa měla přesvědčit posluchače o tom, že Hospodin je dobrý a se svým lidem zamýšlí jen dobré. Líbí se mi ovšem, že Bůh je ten, který nikoho netlačí k rozhodnutí. On dává svobodu volby a dokonce jim říká: **Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte.** Jozue na to pak oznamuje své rozhodnutí: **Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.**“

A jak to máme, bratři a sestry, dnes my? Komu sloužíme? Koho jsme si vyvolili? Kdo je náš Pán? Komu věříme? Koho následujeme? Za koho jsme ochotni bojovat, pro koho jsme schopni se rozvášnit? Není-li to Hospodin, není-li to Boží Syn, kdo to pak je? V té Jozuově řeči máme zmínku o třech kandidátech. Jedním z nich je Hospodin, druhým jsou božstva za řekou Eufrat a třetím božstva Emorejců. A ano aktuálně dnes, místo toho druhého a třetího kandidáta si můžete dosadit kandidáty druhého kola prezidentských voleb. **Je určitě důležité jít k volbám a svobodně volit, svobodnou volbou je ale i nevolit. Máte v tom svobodu.** Křesťan by ovšem měl vědět, že prezidentská volba není to nejdůležitější rozhodnutí v životě. V ní se přece nerozhoduje o věčné smrti anebo věčném životě člověka. **Zásadní, nejdůležitější a správnou volbou tedy je, uvěřit v Ježíše Krista a zachránit tak svůj život pro věčnost!** Toto je to nejzásadnější. Každý den, milí přátelé, jsme postaveni před volbou. Co si obleču, kudy pojedu, co uvařím, a x dalších rozhodování. V některých důležitějších může mít někdo strach se rozhodnout, jestli neudělá chybu. Můžu vás uklidnit, že i když se špatně rozhodneme v některých takových věcech, nemá to tak fatální následky, než když bychom se

rozhodli špatně ve volbě mezi životem věčným a věčnou smrtí. Bůh nám na mnoha místech Bible napovídá, co je správná volba. Tak to slyší v knize Skutků např. žalárník ve vězení, který se po zemětřesení zhroutí a chce se zabít, když zjistí, že všechny dveře věznice jsou otevřeny. Vězněný apoštol Pavel ale řekne: **Zadrž! Jsme tu všichni.** Zoufalý žalárník odpovědný tvrdé římské kázní se sesype a zeptá se Pavla: **Co mám dělat, abych byl zachráněn?** A Pavel odpoví: „**Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.**“ A on uvěří. A také celá jeho rodina se nechá pokřtít. Vyřeší svoji věčnost, během chvíle! Co se dělo pak, už není tak zásadní. Ta Pavlova odpověď je vlastně obrovské zaslíbení pro celou rodinu každého věřícího. Bude-li tvá víra opravdová, pak je tu zaslíbení pro celou tvou rodinu. A mnohde se tak již stalo. Volba Ježíše Krista do svého života proměňuje. Jednotlivce, rodiny, společnost. V této volbě je důležité to nepokazit a volit dobře. Volit život. Z tohoto pohledu pak můžeme být skutečně svobodní ve volbě prezidenta. Protože víme, že žádný člověk, žádný vůdce, žádný prezident nás nespasí. A ať tam bude ten, anebo onen, křesťan by se kvůli tomu neměl rozčilovat. Volba prezidenta, bratři a sestry, tudíž není zásadní životní volba, která by měla rozbít jednotu v Pánu Ježíši Kristu. A pokud někde je mezi křesťany tato jednota pro rozdílnost názorů rozbíjena, o čem to svědčí? Svědčí to o tom, že Kristus není u těch rozhádaných na prvním místě. A není-li na prvním místě Kristus, pak takovým Kristus není Bohem. Bohem se jim stává někdo anebo něco jiného! To si uvědomme.

Snad si to uvědomili už tehdy i Izraelci. Na výzvu nesloužit cizím bohům řekli: „**Jsme daleci toho, opustit Hospodina a sloužit jiným bohům! Naším Bohem je přece Hospodin.**“ Cizí božstvo a jiná víra člověka odvádí od pravé podstaty, od Krista a od spasení. Jednoho vede zpátky za Eufrat, druhého ke vzpouře, třetího do ztracenosti. Cokoliv klademe na první místo před Krista, to nám je bohem a to nás žene od Krista pryč! Je až zarážející, jak mnozí křesťané se dokáží na sociálních sítích rozvášnit pro toho, anebo onoho kandidáta a zároveň urážet druhé. A není to jen o těchto věcech. Jsou různé křesťanské diskuse, které ubližují křesťanům jiné víry. Člověk si pak skutečně klade otázku, nedorostli tito ubližující ještě v Kristův charakter? Anebo koho vlastně následují? Není-li to Kristus, pak to není ku pokoji. **Duch svatý nás, bratři a sestry, vede cestou pokoje, porozumění, víry a naděje, že jsme v jeho ruce, ať už se děje cokoliv,** ať už je u moci Herodes, nebo César. Duch svatý nás vede, nikoliv žene. Pokud se jím tedy dáme vést a nenecháme se řídit vlastním egem.

Bratři a sestry, nenechejme se strhnout k něčemu, co ubližuje druhým. Nenechejme se ani otrávit agónií volebních dnů. Neutápějme se v tom. A nenechme se ani ovládat strachem. Strach nikdy nebyl dobrý rádce k dobrému rozhodnutí. A nenechme se ani pohltit nějakým vztekem či hněvem. Zůstaňme strážliví. Věřme v Pána Ježíše a pojďme k Němu, On nám dá svůj nadpřirozený pokoj, když Ho požádáme. Dá nám také moudrost, jak jednat, jak se rozhodovat. Jeho se máme dotazovat na Boží vůli a nespolehat pouze na svůj úsudek. Ovšem zároveň buďme svobodní ve svém přesvědčení, **s láskou však přijímejme ty, kteří smýšlí jinak, a nepřete se s nimi.** A taky **nikoho neodsuzujte a nesnižujte,** jak je psáno. Křesťan má být ten, který následuje Pána Ježíše. To následování není jen cesta do zaslíbeného Božího království. Následování je také jednat jako náš Pán. A je to přece Pán, který říká: **Mějte jeden druhého za přednější, než sebe.** To znamená mimo jiné také respektovat názor druhého. Respektovat taky toho, kdo víru v Ježíše prožívá jiným způsobem a jinou formou bohoslužeb než já. Není důležitá forma, ale obsah. Podstata. Tzn., **víra v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele.** A jestli ho chválím starou písní anebo novou, v kostele nebo v moderní aréně, důležité je, jestli ve své víře mám své srdce. Jestli mé srdce patří Ježíši. A jestliže jsem se pro Něj rozhodl, pak je pro mě už vedlejší a ne zásadní, jestli je stůl Páně modrý nebo hnědý, to přece není tak důležité. Stejně tak, jestli jsou dveře natřeny tak anebo onak. To jsou věci, které by Kristův lid rozdělovat rozhodně neměly. A stejně tak to platí, když je společnost rozdělená např. právě kvůli volbám, nebo kvůli řešení covidové, válečné, nebo energetické krize. **Kristův lid by měl být vždy za jedno.** Ne v tom, koho volit do politiky, nebo jak řešit tu či onu krizi, ale v hledání Božího království, v tom být solí a světlem. V hlásání radostné zvěsti o Ježíši Kristu. To by měla být priorita Božího lidu. Sloužit Bohu, být jeho svědky a taky se společně modlit za tento svět a taky za ty, kdo jsou v moci postavení. Bez rozdílu toho, kdo na hradě bude sedět. **Lide můj, praví Hospodin, vyvolte si dnes, kdo je váš Bůh a komu chcete sloužit.** Amen. Píseň 169 Modlitba

Slovo poslání: 2. Korintským 6, 14-18

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem, Amen píseň 412